

Câu Chuyện của Một Giờ

Kate Chopin

Vốn biết bà Mallard bị đau tim, mọi người hết sức cẩn thận và dè dặt lúc báo cho nàng tin chồng nàng đã chết. Chính em gái Josephine đã ngập ngừng bằng những câu đứt quãng, lờ mờ tiết lộ tin. Người bạn của chồng nàng, Richards, cũng ở đó, gần cô ta. Chính anh ta là người đã có mặt tại toà soạn khi nhận tin tức về thảm hoạ đường sắt, với tên của Brentley Mallard đứng đầu danh sách những người tử vong. Anh ta chỉ có đủ thời gian để tự mình xác minh sự thật bằng một bức điện thứ hai, rồi vội vã ngăn trước bất kỳ người bạn nào ít cẩn trọng, ít tế nhị hơn đến đưa tin buồn.

Nàng không nghe câu chuyện như cách nhiều phụ nữ khác có thể nghe những tin kiểu như thế, bị tê liệt đến độ không hiểu ý nghĩa của nó. Nàng bật khóc, bất giác gục xuống trong vòng tay của em gái. Khi những phút đau buồn dịu đi, nàng bước một mình về phòng riêng. Nàng không muốn có ai đi cùng. Nàng đứng đó, mặt hướng ra cửa sổ mở rộng, cạnh một chiếc ghế bành rộng rãi, thoải mái. Nàng buông mình xuống ghế, chìm đắm trong sự kiệt quệ của thể xác và dường như của cả tâm hồn. Nàng có thể thấy trong khoảng không gian vuông vắn trước nhà những ngọn cây lay động trong tiết xuân mới. Hơi mưa mát dịu trong không khí. Trên con đường bên dưới một người bán rong đang rao hàng. Các giai điệu của một bài hát xa xôi mơ hồ vọng đến tai nàng, rất nhiều chim sẻ đang hót vang dưới mái hiên. Nàng ngồi tựa đầu lên đệm ghế, hoàn toàn bất động, ngoại trừ khi tiếng nước nở thoát ra từ cổ họng khiến nàng run lên, như một đứa trẻ đã khóc đến khi thiếp đi mà vẫn nước nở cả trong giấc mơ.

Nàng còn trẻ, với khuôn mặt bình thân, xinh đẹp và những đường nét toát lên vẻ cam chịu, thậm chí sự vững vàng của nghị lực. Nhưng giờ đây, ánh mắt của nàng dờ dẫn, nhìn đăm đăm một điểm cố định nào đó trên mảnh trời xanh. Đó không phải là cái nhìn phản ánh cuộc sống, mà là một sự ngưng đọng về suy nghĩ thông minh. Có một cái gì đó đang đến với nàng, và nàng đang đợi nó trong sợ hãi. Là điều gì? Nàng không biết, nó quá tinh tế, khó mà gọi tên. Nhưng nàng cảm nhận được nó đang trườn ra từ bầu trời, đến tận bên nàng qua âm thanh, mùi hương, màu sắc ngập tràn không khí.

Bây giờ lồng ngực của nàng đập mạnh. Nàng bắt đầu nhận ra nó, cái đang tới gần chiếm lĩnh tâm trí nàng và nàng đang cố gắng chống chọi bằng ý chí, bằng đôi tay yếu ớt trắng nhợt. Khi nàng không kiềm chế được nữa, một tiếng thì thầm bất chợt thoát ra khỏi môi hé mở. Nàng thốt ra nhiều lần trong hơi thở: "*Tự do, tự do, tự do!*". Ánh mắt trống rỗng và cái nhìn sợ hãi từ đôi mắt nàng ra theo âm thanh đó. Tia nhìn vẫn sắc sảo, sáng rực. Tim nàng đập nhanh khiến cơ thể ảm đạm lên và dễ chịu hơn. Nàng vẫn không ngừng lại để tự hỏi phải chăng một niềm vui quá lớn đã khiến nàng choáng váng. Một cảm nhận rõ nét và phấn khích khiến nàng không thể xem cảm giác này là bé nhỏ. Nàng biết rằng nàng sẽ khóc lần nữa khi nàng nhìn thấy đôi tay dịu dàng, thân thiết đang nắm lại khi lia trần, khuôn mặt từng nhìn nàng chan chứa tình yêu, giờ bất động, xám lạnh, chết chóc. Nhưng nàng đã nhìn xa hơn, vượt qua cái khoảnh khắc đau đớn đó, thấy hiện ra một khoảng thời gian dài sắp tới sẽ hoàn toàn thuộc về nàng. Và nàng dang tay đón chào khoảng thời gian đó.

Sẽ không sống cho ai khác trong những năm tới, mà chỉ sống cho chính mình. Sẽ không có quyền lực nào khuất phục được nàng trong sự ngoan cố mù quáng mà với sự chiếm giữ đó đàn ông và phụ nữ ngỡ là họ có quyền áp đặt ý chí riêng của một cá nhân cho một cá nhân khác. Một ý định tốt hoặc xấu khiến hành động này dường như không khác gì một tội ác như nàng đã nhìn thấy trong thời khắc bừng tỉnh đó.

Liệu lâu nay nàng có yêu chồng? Có đôi lúc. Thường thì không phải là tình yêu. Nhưng điều đó nào có hề chi? Tình yêu bí ẩn chưa được giải thích, có gì quan trọng khi nàng chợt nhận ra động lực mạnh nhất của nàng chính là sự tự khẳng định! Nàng tiếp tục thì thầm: "*Tự do! Thể xác và tâm hồn được tự do!*"

Josephine đang quỳ gối trước cánh cửa đóng kín với đôi môi áp vào lỗ khoá, xin được vào phòng.

- Louise, mở cửa đi, em van chị mở cửa ra. Chị sẽ tự làm mình bệnh mất thôi! Chị đang làm gì vậy? Vì Chúa, xin mở cửa ra!
- Em đi đi, chị không làm mình bệnh đâu mà sợ.

Không, nàng đã uống một loại thuốc tiên kỳ diệu của cuộc sống từ cánh cửa mở rộng. Trí tưởng tượng của nàng đang bồng bềnh với những ngày tháng sắp tới. Mùa xuân, mùa hè, tất cả mọi ngày đều sẽ thuộc về

nàng. Nàng thốt nhanh một lời cầu nguyện mong cho cuộc sống kéo dài. Chỉ mới hôm qua nàng đã sợ hãi nghĩ là cuộc sống có thể lâu dài.

Cuối cùng nàng cũng đứng dậy mở cửa trước sự van nài của em gái. Có một vẻ đắc thắng trong ánh mắt của nàng, nàng bước đi tự nhiên như một nữ thần Chiến thắng. Nàng ôm em siết chặt và họ cùng nhau bước xuống cầu thang. Richards đang đợi họ ở phía dưới.

Có ai đó đang dùng chìa khoá mở cửa. Chính là Brentley Mallard, người vừa bước vào, thân hình còn nhuốm bụi đường, ung dung xách chiếc va li du lịch và chiếc dù. Lúc xảy ra tai nạn anh ở cách xa nơi đó và cũng chẳng hề biết là có tai nạn. Anh đứng ngăn người ngạc nhiên trước tiếng khóc xé lòng của Josephine, và Richards vội bước nhanh để che anh ta khỏi tầm nhìn của vợ.

Khi các bác sĩ đến, họ nói rằng nàng đã chết vì cơn đau tim - chết vì quá vui.

THÂN TRỌNG SƠN dịch